

Posolstvo Svätého Otca Františka

na 54. svetový deň modlitieb za duchovné povolania

Vedení Duchom na misie

Drahí bratia a sestry,

v uplynulých rokoch sme mali možnosť zamýšľať sa nad dvoma aspektmi súvisiacimi s kresťanským povolaním: nad výzvou „vyjsť zo seba samých“, aby sme počúvli Pánov hlas, a nad významom cirkevného spoločenstva ako privilegovaného miesta, kde sa Božie povolanie rodí, živí a prejavuje.

Teraz, pri príležitosti 54. svetového dňa modlitieb za duchovné povolania, by som sa chcel pristaviť pri misionárskom rozmere kresťanského povolania. Ten, kto sa nechal pritiahnuť Božím hlasom a vydal sa nasledovať Ježiša, čoskoro hlboko v sebe spozoruje nepotlačiteľnú túžbu priniesť dobrú zvesť bratom, prostredníctvom hlásania evanjelia a charitatívnej služby. Všetci kresťania sú ustanovení byť misionármi evanjelia! Učeník totiž neprijíma dar Božej lásky pre vlastnú útechu; nie je povolaný využívať ho len pre seba alebo v záujme jednej firmy. Bol jednoducho dotknutý a premenený radosťou z poznania, že Boh ho miluje a túto skúsenosť si nemôže viac nechať len pre seba: „Radosť evanjelia, ktorá naplňuje život spoločenstva učeníkov, je misionárska radosť“ (apoštolská exhortácia *Evangelii gaudium*, 21).

Misionárske poslanie teda nie je niečím, čo je ku kresťanskému životu akosi pridané, ako nejaký ornament, ale naopak, nachádza sa v samom srdci viery: dôsledkom nášho vzťahu s Pánom je to, že sme poslaní do sveta ako proroci jeho slova a svedkovia jeho lásky. Ak aj v sebe pociťujeme mnohé slabosti a niekedy sa možno cítime malomyselní, musíme zdvihnúť hlavu hore k Bohu a nedať sa rozdrviť pocitom nedostatočnosti či prepadnúť pesimizmu, ktorý nás robí pasívnymi divákmi nudného a jednotvárneho života. Niet tu miesta pre obavy: sám Boh prichádza, aby očistil naše „nečisté pery“ a urobil nás hodnými tejto misie: „... zmizla tvoja vina a tvoj hriech je odstránený!“ Potom som počul hlas Pána, ktorý hovoril: „Koho mám poslať, kto nám pôjde?“ I povedal som: „Hľa, tu som, pošli mňa!“ (Iz 6, 6 – 8).

Každý misionársky učeník počuje v srdci tento Boží hlas, ktorý ho pozýva, aby „chodil“ medzi pohanmi ako Ježiš, „dobro robil a uzdravoval všetkých“ (porov. *Sk* 10, 38). Už som mal možnosť pripomenúť, že v sile krstu je každý kresťan „Kristoforom“, teda „tým, kto nosí Krista“ bratom (porov. Katechéza 30. januára 2016). To platí zvlášť pre tých, ktorí sú povolani k životu osobitného zasvätenia a tiež pre kňazov, ktorí veľkodušne odpovedali „Hľa, tu som, pošli mňa!“. Títo sú pozvaní, aby s novým misionárskym zápalom vyšli z posvätného chrámového opevnenia a umožnili nežnej Božej láske rozlítať sa pre dobro ľudí (porov. Homília na svätej omši svätenia krizmy, 24. marca 2016). Takýchto kňazov Cirkev potrebuje: dôveryplných a radostných, pretože objavili skutočný poklad, nedečkavých ísť a radostne ho všetkým zvestovať! (porov. *Mt* 13, 44).

V súvislosti s kresťanskými misiami zaiste vyvstáva nemálo otázok: čo to znamená byť misionárom evanjelia? Kto nám dá silu a odvahu hlásať? Aká je evanjeliová logika, ktorou sa misie inšpirujú? Na tieto otázky môžeme odpovedať rozjímaním nad troma scénami z evanjelia: začiatok Ježišovho poslania v synagóge v Nazarete (porov. *Lk* 4, 16 – 30); cesta, ktorou ako Vzkriesený ide po boku emauzských učeníkov (porov. *Lk* 24, 13 – 35); a napokon podobenstvo o zasiatom semene (porov. *Mk* 4, 26 – 27).

Ježiš je pomazaný Duchom a poslaný. Byť misionárskym učeníkom znamená aktívne sa podieľať na Kristovom poslaní, ktoré sám Ježiš v nazaretskej synagóge opisuje takto: „*Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu a ohlásiť Pánov milostivý rok*“ (*Lk* 4, 18 – 19). To je tiež našim poslaním: byť pomazaní Duchom a ísť hlásať Božie slovo bratom a sestrám, stať sa pre nich nástrojom spásy.

Ježiš ide po našom boku. Pred otázkami, ktoré vyvstávajú v srdci človeka a výzvami, ktoré prináša realita, sa môžeme cítiť bezradní, bez dostatočnej energie a nádeje. Je tu riziko, že kresťanské misie sa budú javiť ako číra, neuskutočniteľná utópia, alebo aspoň ako niečo, čo presahuje naše sily. Ak však kontemplujeme vzkrieseného Ježiša, ktorý kráča po boku emauzských učeníkov (porov. *Lk* 24, 13 – 15), naša nádej môže znovu ožiť. V tejto evanjeliovej udalosti nachádzame skutočnú „liturgiu cesty“, ktorá predchádza liturgiu slova a lámania chleba a ktorá nám hovorí, že pri každom našom kroku je Ježiš po našom boku. Dvaja učeníci – zranení pohoršením kríža – sa vracajú domov cestou porážky: v srdci si nesú

zlomenú nádej a neuskutočnený sen. Radosť evanjelia u nich nahradil smútok. Čo urobí Ježiš? Nesúdi ich, ide s nimi po tej istej ceste a namiesto vytvorenia múru, otvorí cestu. Pomaly premieňa ich malomyselnosť. Keď im hlása slovo a láme chlieb, zapalujú sa im srdcia a otvárajú oči. Rovnako ani kresťan nie je pri plnení misionárskeho záväzku sám, ale aj v námahách a nepochopeniach zakusuje, „že Ježiš s ním kráča, s ním hovorí, s ním dýcha, s ním pracuje. Cíti, že živý Ježiš je s ním uprostred misijného poslania“ (apoštolská exhortácia *Evangelii gaudium*, 266).

Ježiš dáva vzkličiť semenu. Nakoniec je dôležité naučiť sa z evanjelia, ako ohlasovať. Nezriedka sa totiž môže stať – aj pri najlepšej vôli – že prepadneme túžbe po moci, prozelytizme a netolerantnom fanatizme. Evanjelium nás však pozýva, aby sme odmietli modloslužbu úspechu a moci, neprimeranú starosť o štruktúry a istú úzkostlivosť, ktorá zodpovedá skôr duchu dobývania, než duchu služby. Semeno kráľovstva – hoci je malé, neviditeľné a niekedy bezvýznamné – potichu rastie vďaka neprestajnému Božiemu pôsobeniu: „*S Božím kráľovstvom je to tak, ako keď človek hodí semeno do zeme; či spí alebo vstáva, v noci či vo dne, semeno kľíči a rastie a on ani o tom nevie*“ (Mk 4, 26 – 27). Toto je naša hlavná nádej: Boh prekonáva naše očakávania a prekvapuje nás svojou veľkodušnosťou; spôsobuje, že naša práca prináša ovocie presahujúce akékoľvek ľudské výpočty.

S touto evanjeliovou nádejou sa otvorme tichému pôsobeniu Ducha, ktoré je základom misií. Bez vytrvalej a kontemplatívnej modlitby nemôže existovať nijaká pastorácia povolání, ani kresťanské misie. V tomto zmysle treba kresťanský život sýtiť počúvaním Božieho slova a predovšetkým pestovaním osobného vzťahu s Pánom v eucharistickej adorácii, ktorá je privilegovaným „miestom“ stretnutia s Bohom.

Chcem vás vrelo povzbudiť k takémuto dôvernému priateľstvu s Pánom najmä preto, aby ste zhora vyprosili nové povolania ku kňazstvu a zasvätenému životu. Boží ľud potrebuje, aby ho viedli pastieri, ktorí svoj život zasvätili službe evanjeliu. Preto prosím farské spoločenstvá, združenia a početné modlitbové skupiny v Cirkvi: odolávajte pokušeniu malomyselnosti a ďalej sa modlite k Pánovi, aby poslal robotníkov na svoju žatvu a dal nám kňazov, ktorí milujú evanjelium a sú schopní byť nablízku bratom a sestrám, a tak sa stať živým znamením milosrdnej Božej lásky.

Drahí bratia a sestry, aj dnes môžeme znovu nájsť zápal pre evanjelium a povzbudzovať mladých predovšetkým k nasledovaniu Krista. Namiesto rozšíreného pocitu apatickej viery či viery zúženej len na „povinnosti, ktoré treba plniť“, túžia naši mladí objaviť stále aktuálnu príťažlivosť Ježišovej osoby, nechať sa ním osloviť a vyprovokovať jeho slovami a jeho gestami a napokon vďaka nemu sniť o plnom ľudskom živote, ktorý sa s radosťou obetuje v láske.

Najsvätejšia Panna Mária, Matka nášho Spasiteľa, mala odvahu objasniť tento Boží sen, vložiť svoju mladosť a svoje nadšenie do jeho rúk. Nech na jej príhovor získame rovnakú otvorenosť srdca, ochotu povedať svoje „hľa, tu som“ na Pánovo volanie a radosť vydať sa na cestu (porov. Lk 1, 39), ako ona, aby sme ju hlásali celému svetu.

Vo Vatikáne 27. novembra 2016, na Prvú adventnú nedeľu

František

Z talianskeho originálu ***MESSAGGIO DEL SANTO PADRE FRANCESCO PER LA 54ª GIORNATA MONDIALE DI PREGHIERA PER LE VOCAZIONI***

Sospinti dallo Spirito per la missione

preložila Mária Spišiaková.

Lektoroval Ivan Šulík

Jazyková úprava Marian Veselý